

TAMARA BALAN

cl. a XII-a, LT „Ion Creangă”, Chișinău
Premiul II, secțiunea „Eseu – liceeni”

A exista ÎNSEAMNĂ A DESFIINȚA SAU A FACE să existe?!

Motto: E cert, orișice am gândi și cu oricâtă amărăciune despre cer și pământ, despre condiția umană, despre clipă și fatum, inima cu bătăile ei aplaudă existența.

Lucian Blaga

Pornind de la afirmația poetului, susțin că existența este o realitate. Existăm doar prin ceea ce facem, chiar dacă aceasta ar însemna o realizare sau o desființare.

A exista înseamnă a crea oportunități pentru existență, dar, în același timp, presupune o „lichidare”, în cazul când existența respectivă dăunează individului sau când devine deja un impediment.

A exista înseamnă deci, mai întâi de toate, a face să existe sau, altfel spus, înseamnă să creezi, să construiești, să produci, înseamnă să dai viață, și asta nu sugerează neapărat un sens biologic.

A face să existe înseamnă a alcătui. J. Ortega y Gasset spunea că trebuie „să fim poeți ai existenței”, deci trebuie să găsim vieții rima exactă. Trebuie să produci idei pentru a schimba ceva în propria existență, trebuie să dai naștere

unor emoții pentru a exista nu doar pentru tine, ci și pentru cei din jurul tău, trebuie să faci o schimbare pentru a te deosebi de semenii tăi. Este necesar să-ți creezi propria existență, una autentică, care nu

viață ar trebui să lăsăm ceva: un gând, o idee, o poezie, un tablou, un edificiu sau, de ce nu (și aici revin la acea continuitate biologică fundamentală care asigură existența materială și spirituală), un alt om! De

fapt, unii consideră că unicul scop al vieții este perpetuarea speciei, necesară evoluției spiritului, dar asta nu este tot. Atunci când te naști, destinul nu este bine determinat și, prin urmare, ți se oferă șansa să progresezi, să te dezvolți pentru ca mai apoi să poți lăsa ceva durabil, ceva care să-ți immortalizeze existența.

Cineva spunea că pentru a reuși în viață, ai nevoie de două lucruri:

de ignoranță și de încredere. În cazul nostru, trebuie să ignorăm influențele nefaste, iar pentru aceasta suntem nevoiți mai întâi de toate să le „desființăm”, iar mai apoi să generăm încredere în propria persoană pentru a mai putea face să existe ceva.

Urbanizare, Cristiana Grati

este altceva decât un lung și tragic șir de încercări care dau un sens acestei vieți, și al cărei apogeu în cele din urmă trebuie neapărat să te satisfacă.

De ce ar trebui să producem ceva pentru a exista? Poate, pentru că timpul se scurge prea repede și ca dovadă că am trecut prin această

Vedere, Cristina Oca

A. de S.-Exupéry spunea că „vântul, care nu are nici miros, nici greutate, își dă seama că există când culcă la pământ holdele de grâu. «Exist, gândește el, pentru că fac pe alții să se încline»”. Prin urmare, vântul există pentru că are autoritate și pentru că are capacitatea de a-și pune în subordine holdele de grâu. Noi existăm pentru că posedăm la rândul nostru niște competențe. Aceasta înseamnă că avem șansa să rectificăm, să schimbăm, să desființăm anumite acțiuni, fapte sau fenomene. A exista înseamnă deci și să te debarasezi de lucruri inutile, care nu te favorizează sau care, pur și simplu, nu te fac să te simți cu adevărat realizat. Aceasta însă nu înseamnă că acțiunile tale de „desființare” sunt în totalitate inofensive. Atunci când activitatea ta presupune anumite daune intenționate unei alte părți aferente, existența ta pierde din calitate, din candoare și din desăvârșire.

De ce să nu recunosc că exist atât prin ceea ce fac, cât și prin ceea ce distrug? Chiar dacă aceasta

din urmă o fac de multe ori fără a conștientiza care vor fi urmările. Sunt clipe când îmi doresc să-mi simt existența atunci când am autoritate în fața cuiva, asemenea vântului care culcă holdele. Faptul că cineva suferă din cauza mea îmi provoacă, cu părere de rău, mai multă satisfacție decât milă sau remușcări. Cu alte cuvinte, desființez pentru a înțelege că într-adevăr exist, că sunt în realitate și eu cineva. Prin ruinare, prin suferință și prin lacrimi îmi motivez adeseori existența. De ce? Pentru că sufăr de invidie – principala cauză a desființărilor mele, și sunt sigură că nu sunt unica. Așadar, existența presupune și distrugere, fie ea materială sau spirituală.

De altfel, există două categorii de oameni care, la rândul lor, creează, dar care și distrug, motivându-și astfel existența. Există însă și persoane care se încadrează în ambele categorii și ale căror acțiuni depind de situații concrete. Unii pot crea din interes, dar distrug pentru că așa le este construit mecanismul existențial. Alții desființează pentru un anumit profit, însă produc pentru că nu își pot imagina existența fără creație.

Existăm deci pentru a ne construi o valoare, fie ea legată de

creație sau de distrugere. Existăm pentru ca această valoare să rămână de-a lungul timpului în mintea cuiva, în sufletul cuiva, pe buzele cuiva sau în conștiința unora. Și dacă personaje puternice sau importante sunt mistuite de nonvaloare, atunci oamenii simpli la ce se pot raporta? La neputință? La supraviețuire? Care este nucleul lor, existența lor?

Existența și valoarea noastră constă în acea mică lume pe care ne-o creăm: familia, copiii, prietenii, străzile prăfuite pe care le străbatem, autobuzele înghesuite sau vacanțele din ce în ce mai rare. Ne raportăm la lucruri mărunte, comune, ordinare, la șabloane. Cum putem exista însă? Poate, fiind mulțumiți de noi înșine, de acțiunile noastre, dar și de ceea ce facem pentru alții. Dintr-o lume atât de mică putem face una mare, universală și strălucitoare doar dacă îi dăm noi această aură, această dimensiune în imaginația noastră, în dorința noastră și în orizonturile noastre. Nu trebuie să ne raportăm la o existență bidimensională, ci trebuie să căutăm toate dimensiunile, să le străbatem cu trudă și să le construim așa cum simțim. Dacă nu reușim acum, poate reușim în altă viață, într-o viață de artist, de stea... sau tot de pământean...

Secretul succesului este de a fi în armonie cu existența, de a fi întotdeauna calm, pentru a lăsa fiecare val de viață să ne spele câte un pic până ajungem la țărâm. Pentru mine noțiunea de existență se află undeva la mijlocul intervalului dintre înființare și desființare, iar sensul ei ar fi să mă schimb, să uit, să încep întotdeauna altceva, nou, neașteptat. Iar până la urmă, chiar nu mai contează dacă am produs ceva pentru a mă simți mai bine sau dacă am distrus ceva din același motiv... pentru că „pe cel mai înalt tron al lumii, nu stăm decât tot pe șezut” (Montaigne).

Portret, Diana Niță